

Д-р МИРОН КОРДУБА
(Львів).

ДЕ ЛЕЖАВ СТАРОВИННИЙ ГОРОД ХМЕЛІВ?

Середнє Подністров'я належить до найтемніших у давнину закутин Української землі. В княжу добу були часи, коли сюди поверталася експанзія Галицької держави, починаючи ще з перших Ростиславичів та досягаючи свого максимуму за Ярослава Осьмомисла, то знову наставали люті часи, коли могутні хвилі припливу монгольських орд (Печенігів, Половців, Татарів) заливали, раз меншу, раз більшу, частину Подністров'я. Тому й серед ріжних проблем історії Галицького, відтак Галицько-Волинського князівства до найбільше інтересних і найменше в'яснених належить питання про південно-східню границю сеї держави, а се через майже повний брак яких-небудь певніших джерельних даних.

Не ліпше представляється ся справа і в найближчих десятиліттях після упадку державної самостійности галицької України. В другій половині XIV в. на середнім Подністров'ю виринає доволі загадкова Шипинська земля. Осередком її був безперечно город Шипинці, що лежав на горбовині між Прутом та Дністром, на північний захід від пізнішої столиці Буковини, Чернівців, на території теперішнього села сеї-ж таки назви, відомого з богатих неолітичних знаходок. Договірна грамота угорського короля Жигмонта з польським королем Володиславом Ягайлом та литовським великим князем Витовтом з 15 березня 1412 р.¹⁾ дає спромогу бодай приблизно визначити межі сеї області. З неї бачимо, що Шипинська земля сягала на південь по лісисту горбовину, котра творить вододіл між Прутом та Серетом, північною границею був безперечно Дністер.

Передову ролю в сій Шипинській землі грають три городи: Хотин, Цецин і Хмелів. Два останні згадуються вперше в грамоті з 1395 р., котрою молдавські бояри Брагул, Станислав Михал і Шяандр прирікають від імени свого воеводи Степана зложити королеві Ягайлові чолобитну, не згадувати більше про Коломию, Снятин і Покуття, а про Цецин та Хмелів

¹⁾ Documente privitoare la istoria Românilor, cul. Hurmuzaki 1, 2, стр. 483—487.

